

Arrest

nr. 278 195 van 30 september 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat P. DE WOLF en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partijen verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. De eerste verzoekende partij verklaart geboren te zijn in 1991 en de tweede verzoekende partij verklaart geboren te zijn in 1993.

De verzoekende partijen verklaren het Rijk te zijn binnengekomen op 9 oktober 2019. Op 16 oktober 2019 dienen de verzoekende partijen een verzoek om internationale bescherming in.

Op 1 juni 2021 worden de verzoekende partijen gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 17 maart 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van de beide verzoekende partijen een beslissing tot weigering van

de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

1.1. Ten aanzien van C.P.B.O., eerste verzoekende partij:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren in San Salvador in het gelijknamige departement. U bent gehuwd met J.G.C.D.C. ([...]) en jullie hebben samen één zoon: S.E.C.C. ([...]). U vervulde uw middelbaar onderwijs en studeerde ook gedurende één jaar aan de universiteit voor Industrieel Ingenieur. U bent hier echter mee gestopt omdat u gedurende drie maanden moest stoppen als gevolg van hepatitis. Daarna begon u te werken in het bedrijf van uw vader waarbij u diensten verleende met airco's. U deed dit tot 2016 en begon nadien uw eigen zaak waarbij u hetzelfde deed. Echter, in 2017 begon u terug in het bedrijf van uw vader te werken doordat u zelf te veel problemen had met de bendes die u niet in bepaalde zones binnenlieten om er uw werk uit te oefenen.

Toen u opgroeide was u getuige van meerdere moorden gepleegd door bendeleden. De laatste moord die u zag gebeuren was in 2013. U was tortilla's aan het kopen en zag bende MS een moord plegen net buiten Residencia Las Magnolias, Santa Lucia, waar u toen woonde. Twee dagen na de moord kwam er een bendelid naar u toe die polste of u iets had gezien. U antwoordde dat u niets had gehoord of gezien, waarop het bendelid zei dat het zo moest zijn.

Eind 2015 ontving u een eerste bedreiging van bende MS13 in Las Magnolias, waar u toen bij uw ouders woonde. Op een dag kwam u terug van uw werk en kwam u de vrouw van een bendeleider tegen. Ze vertelde u dat de bende wist vanwaar uw vrouw afkomstig was en dat u wel wist wat de gevolgen waren voor iemand die niet tot de wijk behoorde. Uw echtgenote woonde toen reeds twee jaar in de zone, maar u vermoedde dat ze deze bedreiging uitte omdat uw vrouw vaker buitenkwam sinds de geboorte van uw zoon om met hem naar een park te gaan binnen de wijk. Na deze bedreiging besloten jullie te verhuizen en jullie gingen bij uw schoonmoeder gaan wonen. Twee of drie maand na jullie verhuis kwam er een bendelid in Las Magnolias naar uw broer om hem te waarschuwen dat ze u niet meer in de zone wilden zien en dat ze reeds wisten dat u in een zone van bende 18 woonde. U keerde vervolgens nooit meer terug naar Las Magnolias.

In 2017 en 2018 diende u alle uw sociale netwerken te veranderen aangezien u plots vriendschapsverzoeken ontving en verzoeken om u berichten te mogen sturen via Facebook. U wist niet wie die mensen waren en u zag ook dat de meeste van die mensen contacten hadden met bendeleden van Santa Lucía, waar Las Magnolias was gelegen. U vreest hierdoor dat de bendeleden u zullen vermoorden.

In januari 2019 kwam u aan bij het huis van uw schoonmoeder te Reparto Duque, waar u eveneens woonde. U vroeg aan uw schoonmoeder om de deur open te doen, want u had geen sleutel. Uw zoon moest plassen en deed dat voor de poort. Toen uw schoonmoeder de deur opendeed, kwam er een bendelid naar u toe. Uw schoonmoeder zag dit gebeuren en riep uw naam om u te verwittigen. Toen u omkeek, gaf u uw zoon aan uw schoonmoeder en zei dat ze naar binnen moesten gaan. Het bendelid stond ondertussen vlak bij u en richtte een wapen op u en schold u uit. Ook zei hij dat ze al wisten van waar u kwam en dat ze niet wilden dat u er zou blijven. Uw schoonmoeder schreeuwde ondertussen ook naar het bendelid dat hij u met rust diende te laten. Eén à twee minuten later ging er vlakbij een poort van het bedrijf [C.] open. De bewakers kwamen echter niet naar buiten, maar het bendelid was wel geschrokken. Daarop kwam een moto ter plaatse die het bendelid meenam. Toen ze weggingen, zeiden ze nogmaals dat ze wisten wie jullie waren en met wat jullie zich bezighielden.

Jullie gingen na de gebeurtenissen terug naar binnen en u vertelde aan uw echtgenote wat er was gebeurd. Nadien merkten jullie op dat jullie in het oog werden gehouden en dat iemand naar jullie keek om het exacte tijdstip te achterhalen waarop jullie het huis telkens verlieten en wanneer jullie terug thuis aankwamen. Hierdoor werden jullie steeds banger en u nam soms ook voorzorgsmaatregelen door wanneer u na 18h nog op het werk was bij uw vader te gaan slapen zodat u niet meer op een laat tijdstip in de kolonie aankwam. Uw zoon kreeg door het incident ook problemen om alleen te zijn. Uw echtgenote ontwikkelde ook angstaanvallen en kreeg in België een behandeling met antidepressiva.

In mei 2019 werd uw schoonmoeder ook het slachtoffer van een overval. Toen ze aankwam bij het huis van één van haar leveranciers en er producten ging ophalen en betalen, kwamen er twee leden van bende 18 op haar af. Deze bende heeft de controle in Ciudad Delgado, waar het incident zich voordeed. Eén van de twee bendeleden stapte van een moto en richtte een wapen op uw schoonmoeder. Ze moest haar gsm afgeven en het geld dat ze in haar handen had om de leverancier te betalen. De bendeleden zeiden haar ook dat ze wisten wat ze deed van werk en waarom ze in Ciudad Delgado was. Uw schoonmoeder nam nadien voorzorgsmaatregelen door te betalen via overschrijvingen en op openbare plekken af te spreken met de leveranciers om de producten te kopen.

Daarnaast diende uw schoonmoeder ook renta te betalen op twee verschillende markten waar ze haar producten verkocht. Eén daarvan was in Santa Anna en de andere in Ilobasco. U weet echter niet hoeveel ze diende te betalen.

U verliet El Salvador samen met uw echtgenote, uw zoon en uw schoonmoeder op 9 oktober 2019 en kwam de volgende dag aan in België. Op 16 oktober 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u dat u nergens terecht kan. U kan namelijk niet in een zone van bende MS wonen, aangezien u dan vreest vermoord te worden door bende 18 en vice versa. Ook wil u niet dat uw zoon getuige zal zijn van vreselijke dingen zoals dat bij u wel het geval was. Ook vreest u dat uw zoon zou moeten toetreden tot een bende.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort; uw identiteitskaart; het paspoort van uw zoon; het paspoort van uw echtgenote; de identiteitskaart van uw echtgenote; de geboortakte van uw zoon; uw huwelijksakte; het huurcontract van het huis te Reparto Duque; documenten omtrent uw werk en dat van uw echtgenote in de zaak van uw vader; documenten omtrent het werk van uw schoonmoeder; een bewijs dat uw echtgenote aan de universiteit studeerde. Uw schoonmoeder legt daarnaast ook nog volgende documenten neer: haar paspoort; haar identiteitskaart; facturen van haar zaak; een verklaring van uw schoonbroer Karlsen bij een notaris over het incident in 2009; een bewijs van goed gedrag en zeden; de gerechtelijke documenten over de gebeurtenissen van 2009 betreffende uw schoonbroer Karlsen; documenten van de verkoop van haar huis te Urbanización Sierra Morena, Soyapango; haar vorig paspoort dat u bent kwijtgeraakt; foto's van haar zaak; prints van Facebookprofielen van bendeleden.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit uw administratief dossier blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door uw schoonmoeder S.Y.V.B. ([...]) baseert. Aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming van uw schoonmoeder een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw verzoek geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw schoonmoeder luidt als volgt:

“Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van

Genève van 28 juli 1951. U verklaarde namelijk El Salvador te hebben verlaten doordat u renta diende te betalen aan de bendes en omdat bende 18 uw schoonzoon Byron Omar bedreigde aan jullie huis (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p.13-17). Deze problemen situeren zich echter in de gemeenrechtelijke sfeer en hebben geen uitstaan met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg kan u de status van vluchteling niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

In de eerste plaats dient namelijk te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen omtrent het betalen van renta niet voldoende zwaarwichtig zijn om als ernstige schade beschouwd te worden volgens de definitie van subsidiaire bescherming. U stelt dat u 50 dollar per week diende te betalen op de markt van Santa Anna alsook een tweede betaling op de markt van Chalchuapa die twee- à driewekelijks plaatsvond (CGVS, p.15). U voerde deze betalingen ook steeds uit. Echter dient te worden opgemerkt dat deze renta van lokale aard was. U diende dit namelijk enkel op deze twee markten te betalen omwille van uw werk. In de buurt waar u woonde diende u dan ook geen renta te betalen (CGVS [...], p.19-20). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u ook de nodige maatregelen had kunnen nemen om aan deze betalingen onderuit te komen. Zo had u met een klant contact via Whatsapp om specifieke afspraken te maken over de leveringen zodat u niet meer naar een bepaalde markt moest gaan die u als gevaarlijk beschouwde (CGVS, p.16). Uw schoonzoon Byron stelt ook dat u met bepaalde klanten aan een tankstation afsprak om zo ook de bendeleden te ontwijken (CGVS [...], p.18). Dat u echter naliel andere maatregelen te nemen om aan de renta op de markten te ontkomen en toch gewoon nog steeds naar de markten ging, doet afbreuk aan de ernst van uw vrees betreffende de betaling van renta. Bovendien blijkt uit uw verklaringen evenmin dat de afpersing gepaard ging met (doods)bedreigingen. Er kan dan ook geen risico op ernstige schade in uwen hoofde worden vastgesteld als gevolg van de renta die u diende te betalen.

Daarnaast haalt u aan dat de bendeleden bij twee gelegenheden naar uw identiteitskaart vroegen (CGVS, p.15). Echter dient te worden opgemerkt dat dit niet gepaard ging met bedreigingen. U diende de eerste keer wel 20 dollar te betalen en de tweede keer bekeken ze enkel uw identiteitskaart en lieten u dan met rust (CGVS, p.15-16). Verder waren er geen andere consequenties. Deze zaken kunnen dan ook bezwaarlijk beschouwd worden als voldoende zwaarwichtig in het licht van internationale bescherming. Vervolgens stelt u dat u werd overvallen in mei 2019 toen u producten ging ophalen voor uw zaak (CGVS, p.16). Dit deed zich voor in Ciudad Delgado, Soyapango op zo'n 30 kilometer van waar u woonde (CGVS [...], p.18). Een man richtte een pistool op u en u diende uw gsm en het geld dat u in uw handen had af te geven (CGVS, p.16). U stelt dat het bendelid u ook zei dat u moest voorzichtig zijn want dat hij wel wist van waar u kwam (CGVS, p.16). Hij koppelde hier echter geen verdere eisen of bedreigingen aan. Daarnaast beaamde de vrouw bij wie u producten ging kopen dat iedereen die er producten komt kopen wordt overvallen (CGVS, p.16). U nam bovendien ook maatregelen zodat u niet opnieuw naar deze zone moest gaan en sprak vanaf dan met die vrouw af aan de bank (CGVS, p.16). Bijgevolg wordt er dan ook geconcludeerd dat dit incident, hoe onfortuinlijk ook, zich kadert binnen het algemene bendegeweld in El Salvador en niet zozeer een persoonlijke vervolging voor u inhoudt. Ook is dit incident duidelijk van lokale aard, gezien niet blijkt dat u nadien nog problemen had met deze bendeleden. Er kan dan ook geen reëel risico op ernstige schade in uwen hoofde worden vastgesteld aangaande deze overval.

Aangaande de bedreigingen die uw schoonzoon B.O. zou hebben ontvangen in Reparto Duque van de bende in januari 2019 omwille van zijn herkomst uit een zone gedomineerd door de rivaliserende bende (CGVS, p.16-17; CGVS [...], p.17; CGVS [...], p.14), dient te worden vastgesteld dat er hieraan geen geloof kan worden gehecht.

In de eerste plaats is het vreemd dat B. reeds drie jaar in Reparto Duque woonde en dat de bendeleden zich dan pas zouden realiseren dat hij afkomstig is van een zone gedomineerd door de andere bende. Nochtans blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de bendeleden een onderzoek net doen wanneer iemand die ze niet kennen in hun zone komen wonen (landeninformatie, stuk 1). Dat uw dochter dan stelt dat ze dit onderzoek pas twee weken voor het incident deden (CGVS [...], p.15), wanneer jullie er reeds drie jaar woonden, is dan ook weinig aannemelijk. Ze verklaart dat men dit onderzoek deed door iemand naar het huis te sturen die vragen kwam stellen over de handelszaak (CGVS [...], p.15). Echter is het opmerkelijk dat noch u noch B. hier iets over vermelden tijdens jullie persoonlijk onderhoud op het CGVS. Tevens baseert uw dochter zich enkel op het feit dat die personen er niet als iemand van de gemeente uitzagen om te concluderen dat dit bendeleden waren die onderzoek deden naar jullie herkomst (ibid.). Bovendien is het ook vreemd dat ze naar de zaak zouden vragen wanneer ze eigenlijk te weten

willen komen vanwaar jullie afkomstig zijn. De verklaringen van uw dochter in dit verband houden dan ook weinig steek.

B. verklaart de lange duur voor het onderzoek dan weer door te stellen dat er een territoriumstrijd aan de gang was vanaf eind 2017 en dat bende 18 daarbij werd opgesplitst (CGVS [...], p.17). Echter blijkt uit jullie verklaringen dat de bende daarvoor wel reeds in grote mate aanwezig waren in de zone aangezien ze reeds renta inden in de buurt (CGVS [...], p.17). Dat ze dan toch nog geen onderzoek zouden hebben gedaan naar jullie op het moment dat jullie er kwam wonen (CGVS [...], p.15), is dan ook weinig aannemelijk. Daarnaast zijn jullie verklaringen over de territoriumstrijd ook dermate vaag dat er geen geloof aan kan worden gehecht. B. situeert deze strijd namelijk van eind 2017 tot 2018 (CGVS [...], p.17). Uw dochter stelt dan weer erg ruim dat bende 18 in jullie zone opsplijste ergens tussen 2016 en 2018 (CGVS [...], p.14). Ook verklaart ze dat jullie enkel door de nieuwsberichten op de hoogte waren van de strijd en dat jullie er op straat eigenlijk niet veel van merkten (CGVS [...], p.15). Gezien de gewelddadige aard van de bendes en de grote onderlinge rivaliteit is het echter weinig waarschijnlijk dat jullie in de wijk niks zouden merken van de territoriumstrijd. Ook het feit dat niemand van jullie weet welke bende dan uiteindelijk de controle had over jullie wijk na de strijd (CGVS [...], p.17; CGVS [...], p.14) en welk deel van bende 18 jullie dan dus ook zou hebben bedreigd, doet dan ook in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u en uw dochter J.G. ook jarenlang in een zone gedomineerd door bende MS woonden (CGVS, p.7; CGVS [...], p.5-6). B. daarentegen woonde in een privéwijk met bewaking waar bende MS enkel in de omliggende zone de macht had (CGVS [...], p.5; CGVS [...], p.5). Dat hij dan toch degene is die geïsoleerd zou zijn door bende 18 omdat hij uit een zone van de rivaliserende bende kwam, is op z'n minst opmerkelijk te noemen, zeker gezien jullie allemaal op hetzelfde moment in Reparto Duque gingen wonen (CGVS, p.4; CGVS [...], p.3-4). Indien de bende werkelijk een onderzoek zou hebben gedaan naar waar jullie vandaan kwamen, kan er verondersteld worden dat ze dit dan wel voor jullie alle drie zouden doen en zo ook zouden hebben achterhaald dat u en uw dochter jarenlang in een zone van bende MS woonden. Deze zaken ondermijnen dan ook nog verder de geloofwaardigheid van dit incident.

Vervolgens stelt B. ook dat de bende jullie nadien in het oog hield (CGVS [...], p.12). Toch bleven jullie na dit incident nog 10 maanden in hetzelfde huis wonen (CGVS, p.4; CGVS [...], p.5; CGVS [...], p.3-4) zonder dat er zich in de wijk een nieuwe bedreiging of een nieuw incident voordeed (CGVS [...], p.18; CGVS [...], p.15, p.18). Dit doet dan ook in grote mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Indien de bende uw schoonzoon namelijk werkelijk had bedreigd omwille van zijn herkomst, kan er redelijkerwijs verondersteld worden dat ze nadien dan wel waren teruggekeerd en gevolg zouden hebben gegeven aan hun bedreigingen. De stelling van uw schoonzoon B. dat jullie aan nieuwe incidenten en bedreigingen konden ontkomen door maatregelen te nemen als niet meer in het donker buitenkomen (CGVS [...], p.18), houden evenmin steek gezien de bende jullie wist wonen. Indien de bende jullie werkelijk iets had willen aandoen, hadden ze jullie wel weten te vinden.

Ook dient te worden opgemerkt dat uw gedrag niet overeenstemt met iemand die een reëel risico op ernstige schade vreest te lopen. Zo stelt u dat u na de overval besloot de formaliteiten te starten om het land te verlaten (CGVS, p.16). Uw schoonzoon B. beaamt dit (CGVS [...], p.10). Echter stelde u eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u reeds in januari 2019 besloot te vluchten uit El Salvador nadat uw schoonzoon B. bedreigd werd door de bende aan jullie huis (CGVS, p.12). Uw dochter haalt dit incident in januari eveneens aan als de reden waarna besloten werd te vertrekken (CGVS [...], p.10). Nochtans wachtten jullie nog tot juli 2019 om de tickets te kopen en bleven jullie uiteindelijk nog tot oktober 2019 in El Salvador wonen en bovendien ook nog in hetzelfde huis als waar de bedreigingen aan het adres van B. zich voordeden (CGVS, p.4; CGVS [...], p.5; CGVS [...], p.3-4). Ook zette u uw werkzaamheden nog voort tot oktober 2019 (CGVS, p.9). Indien u werkelijk een risico op ernstige schade zou lopen, kan er van u verwacht worden dat u dan wel de nodige maatregelen zou hebben genomen om aan de bende te ontkomen. Dat u dit echter naliet te doen, doet dan ook afbreuk aan de ernst van de door u aangehaalde vrees.

In verband met de problemen die uw zoon K. zou gehad hebben met bendes in 2009, dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen in verband met deze incidenten niet blijkt dat u als gevolg van deze incidenten op heden een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt. U verklaart namelijk dat uw zoon in 2009 ondervraagd en overvallen werd door bendeleden (CGVS, p.13). Jullie dienden klacht in bij de politie, maar een tijdje later stuurden de bendeleden hun advocate naar jullie huis om jullie te overtuigen de klacht in te trekken, wat jullie tevens deden (ibid.). Er blijkt dan ook niet uit uw verklaringen dat jullie omwille van dit incident nog problemen kenden. Uw dochter J.G. beaamt dit door te stellen dat jullie verhuisd zijn, uw zoon de aangifte introk en jullie er nadien geen gevolgen meer van kenden (CGVS [...], p.13). Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw zoon K. zelf tot op heden nog in El Salvador verblijft (CGVS [...], p.8). De verklaring van uw zoon K. bij een notaris en de gerechtelijke documenten over deze gebeurtenis staven tevens enkel dat dit incident zich

voordeed. Ze kunnen evenmin onderbouwen dat u tot op heden nog een risico op ernstige schade loopt als gevolg van dit incident.

In 2011 zou er ook een lijk van een bendelid van bende 18 door bende MS voor jullie deur zijn achtergelaten (CGVS, p.14; CGVS [...]B, p.13). U stelt dat dit iets was wat in die periode regelmatig voorkwam en dat er vaak zakken met hoofden en ledematen van vermoorde mensen werden achtergelaten (CGVS, p.14). Uw burens vertelden u dat de bende daarmee een boodschap wilde geven en zeiden dat u voorzichtig moest zijn, aangezien uw zoon K. voor televisie werkte en ze hem zouden kunnen ontvoeren en losgeld zouden kunnen vragen (ibid.). Dit is echter een louter hypothetische vrees gezien u nadien geen bedreigingen kreeg (CGVS [...]B, p.13). Er kan dan ook bezwaarlijk worden gesteld dat u zelf als gevolg van de door u beschreven incidenten in 2009 en in 2011 een persoonlijke vrees voor vervolging koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Daarnaast vermelden B. en J. beiden dat B. werd aangesproken door de vrouw van de bendeleider in las Magnolias, waar ze toen woonden bij de ouders van B. (CGVS [...], p.11; CGVS[...] B, p.11). De vrouw meldde B. dat ze wel wisten van waar zijn vrouw afkomstig was en wat de gevolgen waren (CGVS [...], p.11). Echter dient er te worden opgemerkt dat er geen actueel risico op ernstige schade kan worden vastgesteld aangaande dit incident. Het dateert namelijk van rond 2016 en jullie kwamen nadien niet meer in de zone en kenden geen problemen meer met bende MS (CGVS[...], p.16 ; CGVS[...] B, p.16-17).

Uw schoonzoon haalt ook nog aan dat hij in 2013 getuige was van een moord (CGVS[...], p.13). Enkele dagen later kwam er een bendelid langs die bij hem polste wat hij had gezien (CGVS [...], p.14.). B. stelde daarop dat hij van niks wist, hetgeen op goedkeuring van het bendelid kon rekenen (ibid.). Uw schoonzoon werd nadien niet opnieuw benaderd of bedreigd door een bendelid (ibid.). Er kan dan ook geen actuele vrees in zijn hoofd aangaande dit incident worden vastgesteld. Wat betreft de vriendschapsverzoeken die hij kreeg van mensen met banden met bendeleiden op Facebook (CGVS[...], p.16) dient te worden opgemerkt dat er hieraan geen bedreiging verbonden was. De vrees die uw schoonzoon hieraan koppelt dat de bendeleiden hem willen vermoorden, is dan ook louter hypothetisch (ibid.).

Wat betreft de vrees die uw schoonzoon aanhaalt in hoofd van van uw kleinzoon, dient te worden opgemerkt dat het louter aanhalen van een algemeen gevaar in El Salvador, zoals een hypothetische rekrutering (CGVS [...], p.20), niet volstaat om een persoonlijke vrees of risico aan te tonen. Bijgevolg maakt hij niet aannemelijk dat uw kleinzoon een gegronde vrees heeft ten opzichte van de bendes en kan er uit uw verklaringen evenmin een nood aan internationale bescherming in zijn hoofd afgeleid worden. Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de

Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf, blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïdентificeerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. De paspoorten, identiteitskaarten, uw bewijs van goed gedrag en zeden, de geboorteakte van uw kleinzoon, het bewijs van de studies van uw dochter en de foto's en documenten betreffende uw werkzaamheden en die van uw dochter en uw schoonzoon bevatten louter persoonsgegevens en gegevens met betrekking tot jullie universitaire en professionele carrière, die hier niet ter discussie staan. De documenten van de verkoop van uw huis staven enkel dat u dit verkocht. Het huurcontract van het huis in Reparto Duque staat ook enkel dat jullie daar woonden, wat in deze beslissing niet wordt betwist. Wat betreft de prints van Facebookprofielen van bendeleden dient te worden opgemerkt dat jullie enkel stellen dat het bendeleden betreft, maar verder geen uitleg verschaffen. Er kan dan ook niet worden geconcludeerd wie deze mensen zijn en wat ze met de door jullie aangehaalde problemen te maken hebben. Ze zijn dan ook niet van dien aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Op 13 mei 2021 ontving het CGVS van uw advocaat tevens enkele opmerkingen bij de notities van uw persoonlijk onderhoud. U voegt hierbij enkele kleine zaken toe aan uw eerdere verklaringen. Deze toevoegingen zijn echter niet van dien aard dat ze bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. Op 13 juni ontving het CGVS ook enkele opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud van uw schoonzoon en van uw dochter. Uw dochter en schoonzoon corrigeren hierin enkele eerdere verklaringen. Deze correcties kunnen bovenstaande vaststellingen echter evenmin wijzigen.”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Ten aanzien van C.D.C.J.G., tweede verzoekende partij:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Salvadoraanse nationaliteit en bent u geboren in San Salvador in het gelijknamige departement. U bent gehuwd met B.O.C.P. (DVZ [...]; CGVS [...]). Jullie hebben samen één zoon: S.E.C.C. (DVZ [...]). U studeerde Taal en Letterkunde aan de universiteit, maar u werkte deze studie niet af omdat u besloot naar België te komen. Sinds maart 2014 werkte u halftijds als administratief assistent in de zaak van uw schoonvader. Hij had namelijk een bedrijf dat instond voor het onderhoud, de installatie en de verkoop van airco's. Daarnaast hielp u van 2012 tot 2013 ook uw moeder met de bestellingen voor producten die zij verkocht aan apothekers.

Eind 2014 werd uw man benaderd door een vrouw van de bendeleider in de regio waar hij woonde. U woonde toen bij uw schoonfamilie. De vrouw meldde aan uw echtgenoot dat ze wisten dat u bij hem woonde en niet uit de regio afkomstig was. Ze waarschuwde hem ook dat hij wel wist wat de gevolgen daarvan waren.

Op 20 januari 2019 was u met uw man bij uw zus langsgesegaan. Jullie waren boodschappen haan doen en hadden een Uber besteld om naar huis te gaan. Omdat jullie geen huissleutel meehadden, belde u naar uw moeder S.Y.B.V. (DVZ [...]; CGVS [...]) opdat zij de poort reeds kon openen. U moest naar het toilet en ging snel het huis binnen. Nadien vertelde uw moeder u dan wat er was gebeurd. Er had namelijk een man uw echtgenoot benaderd. Uw moeder waarschuwde uw echtgenoot en hij gaf jullie zoon aan uw moeder. Uw moeder probeerde vervolgens de man te kalmeren, maar die richtte een wapen op uw echtgenoot. De bewakers van het nabijgelegen C. deden echter de poort open, waardoor de man onderbroken werd. Hij waarschuwde uw man dat ze wisten van waar hij kwam en dat ze hem nooit meer wilden zien.

In mei 2019 ging uw moeder naar een vrouw van haar werk. Ze werd daar benaderd door een man die een wapen op haar richtte en het geld afnam dat uw moeder aan die vrouw ging betalen. Uw moeder probeerde hiervoor aangifte in te dienen, maar doordat de camera's niet functioneerden, kon men de personen van de diefstal niet identificeren. Nadien ging uw moeder ook niet meer terug naar die plaats. U verliet El Salvador op 8 oktober 2019 samen met uw echtgenoot, uw zoon en uw moeder en kwam de volgende dag aan in België. Op 16 oktober 2019 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Uw zus G.I.M.D.P. (DVZ [...]; CGVS [...]) bevindt zich eveneens samen met haar partner J.A.P.C. (DVZ [...]; CGVS [...]) en haar dochter E.C.P.M. (DVZ [...]) in België. Zij verlieten El Salvador echter omwille van andere redenen dan die van u, uw echtgenoot en uw moeder.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u dat ze uw familie gaan vermoorden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort; uw identiteitskaart; het paspoort van uw zoon; het paspoort van uw echtgenoot; de identiteitskaart van uw echtgenoot; de geboorteakte van uw zoon; uw huwelijksakte; het huurcontract van het huis te Reparto Duque; documenten omtrent uw werk en dat van uw echtgenoot in de zaak van uw schoonvader; documenten omtrent het werk van uw moeder; een bewijs dat u aan de universiteit studeerde. Uw moeder legt daarnaast ook nog volgende documenten neer: haar paspoort; haar identiteitskaart; facturen van haar zaak; een verklaring van uw broer K. bij een notaris over het incident in 2009; een bewijs van goed gedrag en zeden; de gerechtelijke documenten over de gebeurtenissen van 2009 betreffende uw broer K.; documenten van de verkoop van haar huis te Urbanización Sierra Morena, Soyapango; haar vorig paspoort dat u bent kwijtgeraakt; foto's van haar zaak; prints van Facebookprofielen van bendeleiden.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen

vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit uw administratief dossier blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door uw moeder S.Y.V.B. (CGVS [...]) baseert. Aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming van uw moeder een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw verzoek geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw moeder luidt als volgt:

[...]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroepen de verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3 tot 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2. De verzoekende partijen vangen hun betoog aan met het citeren van de artikelen 48/3, 46, 62 van de Vreemdelingenwet, alsook van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Voorts geven ze een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 48/6, § 5, c van de Vreemdelingenwet. Volgens de verzoekende partijen heeft het zich beroepen op dezelfde vluchtmotieven door drie verschillende personen een impact op zowel de vorm als de inhoud van hun verklaringen. De verzoekende partijen stellen dat in dit dossier drie familieleden een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend met dezelfde vluchtmotieven. Dit impliceert een verschillend perspectief en een verschillende belevenis van evenementen in hoofde van deze drie personen waardoor de verwerende partij de emoties en het verleden van ieder van hen in acht dient te nemen en niet blindelings de verklaringen naast elkaar moet leggen om tegenstrijdigheden op te zoeken. De verzoekende partijen benadrukken dat eventuele verschillen over details of de manier waarop een gebeurtenis wordt ervaren het gevolg is van het feit dat de verzoekende partijen drie verschillende personen zijn, bijgevolg dient men deze verschillen niet meteen als tegenstrijdigheden aanzien. De verzoekende partijen wijzen op de noodzaak van zowel een objectief als een subjectief element bij de bepaling van de gegronde vrees en verwijzen naar de proceduregids van UNHCR.

Vervolgens gaan de verzoekende partijen in op de verschillende motieven van de bestreden beslissingen. Vooreerst sommen de verzoekende partijen diverse incidenten op die hebben plaatsgevonden tijdens de jaren voor hun vertrek uit El Salvador. De verzoekende partijen betogen dat de commissaris-generaal deze incidenten niet betwist maar ze niet als ernstig beschouwt en hamert op het lokaal karakter ervan. De verzoekende partijen benadrukken vervolgens dat het fundamenteel probleem is of de accumulatie van de voormelde incidenten al dan niet tot een ernstige vrees voor vervolging kunnen leiden.

Om deze vraag te beantwoorden halen de verzoekende partijen verder verschillende elementen aan. Vooreerst verwijten de verzoekende partijen het Commissariaat-generaal het gebrek aan cultureel inzicht van het dossier en stellen ze dat diverse elementen ervan vanuit een westerse bril werden bekeken en geïnterpreteerd werden zonder rekening te houden met de situatie ter plaatse waardoor het risico van ethnocentrisme ontstaat. Volgens de verzoekende partijen staat het principe van culturele context centraal bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Hieromtrent verwijzen ze naar artikel

15.3, a) van de Kwalificatierichtlijn. In die optiek stellen de verzoekende partijen dat de verwerende partij zich schuldig maakt aan het gebrek van culturele context in verschillende kwesties.

Vooreerst verwijzen de verzoekende partijen naar de ernst van de incidenten. Ze betogen dat het Commissariaat-generaal in de bestreden beslissingen bijna geen rekening heeft gehouden met de culturele context van het dossier. De verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij de impact en het belang van de verschillende incidenten, waarvan de accumulatie de verzoekende partijen ertoe hebben gebracht het land te verlaten, systematisch minimaliseert. Om dit standpunt te staven citeren de verzoekende partijen uit de notities van het persoonlijk onderhoud. De verzoekende partijen benadrukken dat de door hen in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming aangehaalde incidenten samen moeten worden behandeld en niet afzonderlijk. Bovendien zijn de verzoekende partijen van mening dat het Commissariaat-generaal zich schuldig maakt aan een incorrecte feitenbevinding en een foutieve interpretatie van het dossier. Zo stellen ze dat er *in casu* sprake is van een verbale confrontatie van gewapende bendeleden die persoonlijke doodsbedreigingen uitten. De verzoekende partijen omschrijven dit incident als ernstig met mogelijk zware gevolgen. Ze onderstrepen tevens dat de vrees op een subjectieve manier wordt beleefd. De verwerende partij heeft niet het recht om dit te minimaliseren. Om de ernst van het incident te benadrukken verwijzen de verzoekende partijen naar de klacht ingediend door de tweede verzoekende partij naar aanleiding van dat incident. De verzoekende partijen stellen vervolgens dat de verwerende partij de Salvadoraanse context niet langer kan negeren en zich beperken tot het schetsen van een gemeenschappelijke sfeer. Volgens de verzoekende partijen wordt de situatie in El Salvador door de diverse officiële bronnen als de gevaarlijkste ter wereld beschouwd en om dit te omschrijven wordt de term gewapend conflict gebruikt. Verzoekers stellen dat ze om die reden meermaals verhuisd zijn.

Verzoekers stellen dat het niet aan hen toekomt om het handelen van hun belagers toe te lichten: *“Door te gissen naar hoe de bende zich volgens haar had moeten gedragen, tracht verwerende partij zo een profiel van de bende voorop te stellen die vooreerst niet conform aan verzoekers verklaringen is maar vooral niet juridisch onderbouwd is.”* Volgens de verzoekende partijen gaan criminele bendes in El Salvador chaotisch te werk en zijn ze onvoorspelbaar. De verzoekende partijen stellen in dat verband dat het onredelijk is om van de verzoeker van internationale bescherming te verwachten dat hij de handelingen van zijn belager verklaart. De verzoekende partijen betogen dat het gegeven dat ze gedurende tien maanden in hun woning zijn blijven wonen geen extreem lange termijn is om een vertrek naar een ander continent te plannen, zowel financieel als materieel.

Voorts wordt in het verzoekschrift ingegaan op het gedrag van de verzoekende partijen. In tegenstelling tot de bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de verklaringen van de verzoekende partijen over de territoriumstrijd tussen bendes stellen de verzoekende partijen dat ze de strijd correct in de tijd hebben gesitueerd. Om dit uiteen te zetten verwijzen de verzoekende partijen naar hetgeen uiteen gezet werd tijdens het persoonlijk onderhoud. Vervolgens verwijten de verzoekende partijen de commissaris-generaal onzorgvuldigheid stellende dat *“waar verwerende partij eerst verzoekende partij kwalijk neemt dat de voorzorgsmaatregelen tijdens de tien maanden die volgden op het incident geen steek houden maar daarna aanhaalt dat verzoekende partij naliel geen voorzorgsmaatregelen nam, kan men enkel vaststellen dat deze redenering en motivering tegenstrijdig en onbegrijpelijk is en getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid en nauwkeurigheid. Bovendien merkt men op dat verzoekende partij in feite numereuze voorzorgsmaatregelen nam in het verleden, gezien de opeenvolgende verhuizen door het geweld en de groeiende onzekerheid.”*

Ook menen de verzoekende partijen dat de verwerende partij sommige elementen uit hun vluchtrelaas onvoldoende onderzocht heeft. De verzoekende partijen stellen vervolgens dat de commissaris-generaal in de dossiers van de verzoekende partijen identiek dezelfde beslissing heeft genomen zonder een diepgaand onderzoek te voeren naar enkele specifieke elementen betreffende het dossier van de eerste verzoekende partij die tijdens het persoonlijk onderhoud op vraag van de commissaris-generaal het volgende verklaarde: *“Wat vreest u dan nog ten opzichte van de bedreigingen door bende MS? De bedreigingen dateren reeds van 2016 en u vermeed hen nadien en kende geen problemen meer met hen? In 2017 en 2018 moest ik alle sociale netwerken veranderen en blokkeerde ik alles omdat ik plots vriendschapsverzoeken ontving of verzoeken om me berichten via EB te mogen sturen. Ik wist niet wie dat waren en dat waren mensen die me wilden leren kennen. En die contacten, daarvan had de meerderheid binnen z'n contacten bendeleden van colonia Santa Lucia.”* De verzoekende partijen stellen dat hierop niet verder werd ingegaan in de bestreden beslissingen. Tevens merken zij op dat de kwestie over de rekrutering van hun zoon onvoldoende geanalyseerd werd.

Verder halen de verzoekende partijen aan dat de vervolging van de tweede verzoekende partij onder de toepassing van artikel 1A van het Verdrag van Genève valt aangezien ze tot de sociale groep van kleine handelaars behoort. De verzoekende partijen vinden het onaanvaardbaar dat de betaling van de renta aan de bende niet betwist wordt door de verwerende partij maar wel geminimaliseerd. De verzoekende partijen betogen dat er *in casu* sprake is van vervolging en de betaling van de renta aan de bende als een economische teistering dient te worden beschouwd die gelijkgesteld kan worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in die zin van artikel 3 van het EVRM. Om de vervolging aan de tonen worden door de verzoekende partijen verschillende feiten uit het dossier opgesomd ter staving waarvan naar de bewijsstukken wordt verwezen, evenals naar de elementen van het dossier met de stelling dat de verzoekende partijen het recht hebben op het voordeel van de twijfel. De verzoekende partijen betogen vervolgens dat men hun relaas dient te bekijken in de context van actuele en betrouwbare bronnen over de situatie in El Salvador, met name over het gedrag van de bendes en de frequente praktijk van afpersing. Hieromtrent citeren de verzoekende partijen uit verschillende bronnen. Ook verwijzen de verzoekende partijen naar de COI Focus van 15 juli 2019 over de veiligheidssituatie in El Salvador en citeren hieruit. De verzoekende partijen stellen dat men hun opmerkingen en tegenargumenten steeds in het licht van de gegeven veiligheids-, politieke en economische situatie in El-Salvador dient te zien. Zij voegen hieraan toe dat de verwerende partij geacht wordt haar beslissing te nemen in het licht van die context. Vervolgens citeren de verzoekende partijen uit het COI Focus-rapport van 15 juli 2019 over de veiligheidssituatie in El Salvador omtrent de persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen waarvan wordt aangenomen dat zij zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van de bende. De verzoekende partijen halen vervolgens aan slachtoffer te zijn van bedreigingen door bendeleden omwille van het verzet en dat zij hierdoor in geval van terugkeer naar El Salvador een gegronde vrees voor vervolging koesteren. Voorts citeren de verzoekende partijen uit het rapport van UNHCR van maart 2016 over de categorieën van personen in El Salvador die zich tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende verzetten. In het licht van dit rapport stellen de verzoekende partijen dat er wel degelijk een reëel risico bestaat dat zij met hun profiel het slachtoffer kunnen worden van doelgerichte en persoonsgerichte daden van vervolging vanwege de bendes in El Salvador. De verzoekende partijen volharden in hun verklaringen en stellen dat er *in casu* sprake is van persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging waardoor zij een gegronde vrees koesteren tot persoonlijke en doelgerichte vervolging in geval van terugkeer naar El Salvador. Zo zijn de verzoekende partijen van mening dat zij, gelet op het aantal en niveau van de voorzorgsmaatregelen, snelle vertrek en aangehaalde incidenten, effectief een vervolging ondergingen conform artikel 1A van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen stellen derhalve dat bij het nemen van de beslissingen de verwerende partij rekening dient te houden met de cultuur, de waarden, de gebruiken, de mentaliteit en het dagelijkse leven van de verzoekende partijen. De verzoekende partijen concluderen vervolgens dat de huidige situatie in El Salvador problematisch en complex is en dat het gewelddadig optreden van verschillende bendes voor het verspreiden van terreur bij de bevolking zorgt. Hierover citeren ze het rapport van UNHCR van 23/04/2018. In dat context wordt eveneens geciteerd uit de verslagen van ICG van 19/12/2017 en OSAC, El Salvador 2019. De verzoekende partijen betogen derhalve dat : *“het feit dat verzoeker een tijdlang in België (Europa) is verbleven en een asielrelaas in link met een van de prominente bendes in El Salvador heeft afgelegd (en zodus heeft beschuldigd van wandaden) reeds een reden tot vervolging inhoudt in geval van gedwongen terugkeer.”*

De verzoekende partijen voeren vervolgens aan dat er geen tegenstrijdigheden zijn aangehaald door de verwerende partij en dat de asielrelazen van de verzoekende partijen steeds gelijklopend zijn. Eveneens stellen de verzoekende partijen dat er geen tegenstrijdigheden zijn vastgesteld met hun verklaringen afgelegd op DVZ, dat ze eensluidende verklaringen afgelegd hebben omtrent de kernelementen van hun vluchtrelaas. Bijgevolg betogen de verzoekende partijen dat deze elementen de geloofwaardigheid van hun verzoek om internationale bescherming versterken. De verzoekende partijen stellen vervolgens dat mocht de Raad toch besluiten dat er twijfel is over de geloofwaardigheid van de asielrelazen van de verzoekende partijen, het principe van het voordeel van de twijfel als criterium voor het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden weerhouden. In dat verband citeren de verzoekende partijen uit rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie en de Raad. Eveneens wordt in deze context punt 203 van de UNHCR richtlijnen aangehaald.

In ondergeschikte orde vragen de verzoekende partijen de toekenning van de subsidiaire bescherming krachtens artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aangezien in El Salvador sprake is van een gewapend conflict en willekeurig geweld. Vervolgens aan de hand van diverse arresten van de Raad en van het Europees Hof van Justitie wordt door de verzoekende partijen ingegaan op het begrip ‘gewapend conflict’. De verzoekende partijen betwisten de vaststelling van de verwerende partij dat er momenteel in El Salvador geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij het geweld dermate hoog is dat de loutere

aanwezigheid van de verzoekende partijen aldaar een reel risico impliceert om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals gesteld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Om dit aan te tonen zetten de verzoekende partijen vervolgens het concept van 'willekeurig geweld' uiteen op basis van bevindingen van meerdere auteurs. De verzoekende partijen concluderen dat er momenteel in El Salvador sprake is van een hoge graad van willekeurig geweld hoewel dit door de verwerende partij betwist wordt. Voorts wordt in dit verband het arrest van "Noor Elgafaji tegen Staatsecretaris van Justitie" van 17 februari 2009 geciteerd. Eveneens citeren de verzoekende partijen het arrest van "Sufi en Elmi tegen VK" van het EHRM van 28/06/2011. De verzoekende partijen citeren vervolgens uit landeninformatie die betrekking heeft op de situatie in El Salvador. Volgens de verzoekende partijen is de realiteit ter plaatse minder rooskleurig dan dat door de verwerende partij geschetst wordt. Zo stellen de verzoekende partijen dat de bendes in El Salvador doorheen de jaren sterk geëvolueerd zijn en dat ze thans niet enkel crimineel te werk gaan maar tevens gepolitiseerd zijn. Bijgevolg kunnen de bendes niet meer als louter crimineel gemeenrechtelijke actoren worden beschouwd *"aangezien ze quasi als een gedetacheerde autoriteit functioneren, naast de staat"*. De verzoekende partijen stellen dat de bendes hierdoor als actor in die zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dienen beschouwd te worden. In deze context citeren de verzoekende partijen uit een internetartikel. De verzoekende partijen concluderen dat de algemene situatie in El Salvador uiterst problematisch is en dat het bendege geweld thans op een zodanig niveau is dat iedereen er slachtoffer van kan zijn waardoor de criteria van gewapend conflict, conform artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet vervuld is. Hieromtrent citeren de verzoekende partijen uit het arrest van de Raad van 5 november 2020 met nummer 243 676. De verzoekende partijen stellen dat *"Indien Uw Raad van mening is dat het niveau van geweld in El Salvador niet als willekeurig geweld kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/4 §2 e) van de wet van 15.12.1980, dient men te benadrukken dat verzoekster in casu een duidelijk risicoprofiel (verschillende zelfs) bekleedt, behorend tot een risicogroep geïdentificeerd door de UNI ICR, waardoor zij persoonlijk en geïndividualiseerd geviséerd wordt door haar belagers, de bende 18, conform artikel 48/4 a en b."* Voor de bespreking van de algemene veiligheidssituatie en recente politieke gebeurtenissen in El Salvador verwijzen de verzoekende partijen naar de toegevoegde stukken. De verzoekende partijen concluderen dat de algemene veiligheidssituatie in El Salvador nog steeds blijvend onstabiel is waardoor zelfs reizen naar het land afgeraden worden en het niveau van gevaar gelijkgesteld is aan een oorlog.

Voorts betogen de verzoekende partijen dat er gebrek is aan plaatselijke bescherming in El Salvador. Ter illustratie hiervan verwijzen ze naar het feit dat er geen rechtszaak werd geopend betreffende de moordzaak op hun oom. Eveneens wordt verwezen naar het feit dat de moeder van de tweede verzoekende partij hevige angst ondervond waardoor het onmogelijk was om een klacht in te dienen. In dat verband citeren de verzoekende partijen passages uit het rapport van ICG van 19/12/2017, evenals het rapport van Human Rights Watch, El-Salvador 2018 wordt geciteerd. De verzoekende partijen stellen vervolgens dat deze gegevens gekend zijn door de Salvadoranen en dat dit een ontmoedigend effect heeft op de bevolking waardoor ze minder geneigd zijn om bij problemen zich te wenden tot de overheden. Men dient tevens hiermee steeds rekening te houden bij de analyse van de houding van de verzoekende partijen. De verzoekende partijen benadrukken dat zij tot tweemaal toe klacht hebben ingediend bij de lokale autoriteiten zonder enig resultaat. Bovendien was het proces van indienen van de klacht en opvolgen ervan erg problematisch. Volgens de verzoekende partijen blijkt hieruit dat de plaatselijke bescherming bijna onbestaande is in El Salvador. In die context citeren de verzoekende partijen nogmaals het arrest van de Raad van 5 november 2020 met nummer 243 676. Tot slot stellen de verzoekende partijen dat de eerste verzoekende partij in haar individuele geval veelvuldig heeft aangetoond geen bescherming te hebben verkregen vanwege de plaatselijke autoriteiten.

Voorts halen de verzoekende partijen aan dat er meer en meer rapporten bewijzen dat terugkerende Salvadoranen, na een weigering van asielaanvraag, risico lopen op hun leven. Wat dit betreft citeren de verzoekende partijen uit het rapport van HRW van 5 februari 2020. De verzoekende partijen voegen er aan toe dat de verwerende partij in gebreke bleef om dit onderwerp te behandelen in de bestreden beslissingen. De verzoekende partijen stellen dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador wel degelijk het gevaar lopen om opnieuw bedreigd te worden door de bendes. Daarenboven hebben ze in het kader van hun verzoek om internationale bescherming in België bepaalde informatie over bendes kenbaar gemaakt waardoor ze nog kwetsbaarder zijn bij eventuele terugkeer naar El Salvador. Om dit standpunt te staven citeren ze uit het rapport van Human Rights Watch van 5 februari 2020.

In uiterst ondergeschikte orde vragen de verzoekende partijen aan de Raad de vernietiging van de bestreden beslissingen. Wat betreft de toekenning van de subsidiaire bescherming, menen de verzoekende partijen dat het Commissariaat-generaal hun dossier duidelijk eenzijdig en niet grondig heeft geanalyseerd betreffende de veiligheids-, politieke, socio-economische crisis in El Salvador en de

mogelijkheden van terugkeer naar hun land van herkomst. De verzoekende partijen concluderen dat de verwerende partij hiermede niet enkel de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt maar tevens wordt het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en van zorgvuldigheid geschonden.

3. De aanvullende nota

De Raad ontvangt vanwege de verwerende partij een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin zij haar analyse van de veiligheidssituatie in de El Salvador actualiseert. In de aanvullende nota zijn weblinks opgenomen naar de COI Focus “Salvador. Situation sécuritaire” van Cedoca van 4 juli 2022 en de “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van UNHCR van maart 2016.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle

elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt. Voor het overige laten de verzoekende partijen na uiteen te zetten op welke wijze de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden zijn.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

7.1. De verzoekende partijen verklaren El Salvador te zijn ontvlucht wegens bedreigingen van bendes in El Salvador. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partijen verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissingen, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partijen.

7.2. Uit de objectieve landeninformatie (zie de weblinks opgenomen in de bestreden beslissingen en de aanvullende nota van de verwerende partij, alsook de informatie toegevoegd in het verzoekschrift), blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende

praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (zie bv. COI Focus “El Salvador. Situation sécuritaire” van 4 juli 2022 (hierna: COI Focus 4 juli 2022); UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador, maart 2016).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld, zoals onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden, personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 4 juli 2022, p. 15-23; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de individuele zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”*; *“Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”*; *“Depending on the particular circumstances of the case (...)”*, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendegeweld moet aldus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn voor de beoordeling in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn geslacht, leeftijd, achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De Raad zal daarom verder nagaan of de verklaringen van de verzoekende partijen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelazen, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

Zoals hierna zal blijken, blijven de verzoekende partijen evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

7.3. Ter staving van hun verzoeken om internationale bescherming leggen de verzoekende partijen en de moeder van tweede verzoekende partij een bundel documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier en in het administratief dossier in de zaak met rolnummer RvV 275 087).

De paspoorten en identiteitskaarten van de verzoekende partijen en van de moeder van tweede verzoekende partij, alsook het paspoort en de geboorteakte van de zoon van de verzoekende partijen tonen de nationaliteit en identiteit van de verzoekende partijen, van hun zoon en van de moeder van tweede verzoekende partij aan. Het bewijs van goed gedrag en zeden van de moeder van tweede verzoekende partij toont aan dat haar moeder in El Salvador geen misdrijven heeft gepleegd die ingaan tegen de regelgeving betreffende goed zedelijk gedrag. De documenten betreffende de werkzaamheden van de verzoekende partijen en van de moeder van tweede verzoekende partij en betreffende de studies van tweede verzoekende partij tonen de werkzaamheden van de verzoekende partijen en van de moeder van tweede verzoekende partij aan alsook de opleiding van tweede verzoekende partij. Al deze elementen worden heden niet betwist doch houden op zich geen verband met de kern van de aangehaalde vluchtmotieven.

De documenten over de verkoop van het huis van de moeder van tweede verzoekende partij en het huurcontract tonen de verblijfplaatsen van de verzoekende partijen en van de moeder van tweede verzoekende partij in El Salvador aan, alsook dat zij verhuisd zijn. Deze elementen worden heden niet betwist doch hieruit blijkt evenmin dat de verzoekende partijen daadwerkelijk omwille van de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten dienden te verhuizen.

De documenten met betrekking tot het incident met K., de broer van tweede verzoekende partij, in 2009 tonen aan dat K. toen door bendeleden werd ontvoerd en naar aanleiding hiervan klacht indiende. Hoewel heden niet wordt getwijfeld aan dit incident blijkt uit de voorgelegde documenten in deze stand van zaken niet dat de verzoekende partijen omwille hiervan heden nog nood zouden hebben aan internationale bescherming (zie tevens *infra*). De prints van Facebookprofielen kunnen door gelijk wie, gelijk waar en gelijk wanneer worden opgemaakt en hebben dan ook een relatieve bewijswaarde. Bovendien kan uit deze profielen niet blijken dat de betrokkenen bendeleden zouden zijn en/of dat zij de verzoekende partijen daadwerkelijk zouden bedreigen.

Hoewel de verzoekende partijen zich aldus wel hebben ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om hun vrees voor vervolging en hun reëel risico op ernstige schade concreet aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partijen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

7.4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Er dient inderdaad te worden vastgesteld dat de door de verzoekende partijen aangehaalde bedreigingen vanwege bendeleden om renta te betalen niet voldoende zwaarwichtig zijn, dat na verschillende dreigementen van bendeleden de verzoekende partijen verder geen problemen meer ondervonden met deze bendeleden, dat geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen ten aanzien van eerste verzoekende partij in januari 2019, dat niet blijkt dat de verzoekende partijen actueel nog nood zouden hebben aan internationale bescherming omwille van het incident waarbij K. in 2009 betrokken was, dat de verzoekende partijen evenmin aannemelijk maken dat zij naar aanleiding van de zaak met een lijk die in 2011 aan hun deur zou zijn achtergelaten heden nood zouden hebben aan internationale bescherming, dat hetzelfde geldt voor waar de verzoekende partijen stellen dat eerste verzoekende partij in 2016 werd aangesproken door de echtgenote van een bendeleider en dat eerste verzoekende partij in 2013 getuige was van een moord, dat eerste verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst zal worden vermoord door bendeleden die haar vriendschapsverzoeken op Facebook zouden sturen, en dat de vrees voor gedwongen rekrutering van eerste verzoekende partij en haar zoon louter hypothetisch is. In de bestreden beslissingen motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) de renta die de moeder van tweede verzoekende partij diende te betalen een onvoldoende zwaarwichtig element is om voor internationale bescherming in aanmerking te komen. Zij diende immers op twee markten renta te betalen, op de ene markt 50 dollar per week en op de andere markt 50 dollar om de twee à drie weken. Buiten deze markten diende de moeder van tweede verzoekende partij geen renta te betalen. Bovendien kon de moeder van tweede verzoekende partij met haar klanten ook afspreken op een andere locatie dan deze markten, terwijl zij er toch voor koos om nog naar deze markten te gaan, hetgeen de ernst van deze bedreiging danig relativeert. Er blijkt uit de verklaringen van de moeder van tweede verzoekende partij niet dat zij ook daadwerkelijk werd bedreigd bij het betalen van deze renta.

(ii) de moeder van tweede verzoekende partij aanhaalt dat zij tweemaal haar identiteitskaart diende te tonen aan bendeleden. Uit haar verklaringen blijkt niet dat zij hierbij werd bedreigd of dat zij nadien nog werd gevisieerd door deze bendeleden. Aldus zijn deze incidenten eveneens onvoldoende zwaarwichtig opdat de verzoekende partijen voor internationale bescherming in aanmerking zouden komen.

(iii) de overval waarvan de moeder van tweede verzoekende partij in mei 2019 het slachtoffer werd, kadert in het algemeen bende geweld in El Salvador. Zij diende haar geld en haar GSM af te geven maar werd verder niet (meer) bedreigd. Zij keerde nadien ook niet meer naar de zone terug waar zij werd overvallen, een zone waar volgens haar klant aldaar iedereen wordt overvallen.

(iv) geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen ten aanzien van eerste verzoekende partij in januari 2019 in Reparto Duque omdat:

a) uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat bendes een onderzoek doen naar wanneer iemand die ze niet kennen in een door hen gecontroleerde zone komt wonen, zodat het niet aannemelijk is dat tweede verzoekende partij verklaart dat de bende hen pas controleerde nadat zij reeds drie jaar in Reparto Duque woonden. Dit klemmt des te meer daar tweede verzoekende partij verklaart dat bendeleden kwamen vragen naar hun handelszaak en dat zij hen herkende als bendeleden omdat zij er niet uitzagen als gemeentemedewerkers, terwijl haar moeder en eerste verzoekende partij hiervan geen enkele melding maakten. Er kan overigens niet worden ingezien waarom de bendeleden naar de handelszaak zouden informeren terwijl zij meer over de afkomst van verzoekende partijen te weten willen komen.

b) eerste verzoekende partij verklaarde dat er een territoriumstrijd gaande was tussen twee opgesplitste delen van de bende 18 waardoor het onderzoek naar hen op zich zou hebben laten wachten, terwijl uit de verklaringen van de verzoekende partijen blijkt dat de bende 18 hoe dan ook reeds een territoriale aanwezigheid had in de wijk en er renta inde zodat de territoriumstrijd niet als een afdoende verschoning geldt voor het lang uitblijven van het onderzoek naar de verzoekende partijen als nieuwe bewoners van de wijk. Dit klemmt des te meer daar de verzoekende partijen uiteenlopende en onaannemelijke verklaringen afleggen over de territoriumstrijd, het verloop ervan en de wijze waarop zij hiervan op de hoogte kwamen.

c) tweede verzoekende partij en haar moeder voordien in een door bende MS gecontroleerde wijk woonden en eerste verzoekende partij voordien in een bewaakte privéwijk woonde waar bende MS enkel de omliggende zone onder controle had, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat vooral tweede verzoekende partij en haar moeder door bende 18 worden geviseerd en niet enkel eerste verzoekende partij.

d) de verzoekende partijen na de bedreiging in januari 2019 nog tien maanden in hetzelfde huis bleven wonen, hetgeen de ernst en de geloofwaardigheid van deze bedreiging eens te meer ondermijnt. De door eerste verzoekende partij aangehaalde voorzorgsmaatregelen, zoals niet meer buiten komen in het donker, vormen geen afdoende verschoning aangezien de bendeleden hen wisten wonen en de verzoekende partijen dus hoe dan ook zouden weten te vinden.

(v) de ernst van de door de verzoekende partijen aangehaalde nood aan internationale bescherming wordt ondermijnd waar de verzoekende partijen stellen dat zij na het incident van januari 2019 besloten om El Salvador te verlaten doch pas in juli 2019 vliegtickets kochten en pas in oktober 2019 effectief vertrokken. In de tussentijd bleven zij in hetzelfde huis wonen waar zij in januari 2019 zouden zijn bedreigd en de moeder van tweede verzoekende partij bleef tot oktober 2019 werken.

(vi) uit de verklaringen van de verzoekende partijen blijkt niet dat zij naar aanleiding van het incident waarbij K., de broer van tweede verzoekende partij, in 2011 betrokken was, heden nog nood zouden hebben aan internationale bescherming. Tweede verzoekende partij verklaart dat zij verhuisden, dat K. zijn klacht introk en dat zij nadien geen gevolgen van dit incident meer ondervonden. Bovendien verblijft K. momenteel nog steeds in El Salvador.

(vii) uit het achterlaten van een zak met een lijk aan hun deur in 2011 evenmin blijkt dat zij heden nood zouden hebben aan internationale bescherming. De moeder van tweede verzoekende partij betoogt dat de bende MS hen hiermee de boodschap wilde geven om voorzichtig te zijn en dat zij mogelijk K. zouden ontvoeren en losgeld vragen omdat hij voor de televisie werkt. Dit is echter een louter hypothetische vrees daar er nadien geen bedreigingen meer volgden.

(viii) waar eerste verzoekende partij in 2016 in de zone waar zij bij haar ouders woonden werd aangesproken door de echtgenote van een leider van bende MS omdat zij wisten waar tweede verzoekende partij vandaan kwam, blijkt niet dat zij nadien nog problemen hebben gekend zodat zij niet aannemelijk maken dat zij heden omwille hiervan nood zouden hebben aan internationale bescherming.

(ix) eerste verzoekende partij niet meer opnieuw werd benaderd of bedreigd nadat zij door een bendelid werd bevraagd over een moord waarvan zij in 2013 getuige was. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat zij naar aanleiding hiervan actueel nood zouden hebben aan internationale bescherming.

(x) de door eerste verzoekende partij aangehaalde vrees om te worden vermoord door bendeleden die haar op Facebook vriendschapsverzoeken sturen, louter hypothetisch is.

(xi) de verzoekende partijen niet concreet aannemelijk maken dat eerste verzoekende partij en/of haar zoon gedwongen gerekruteerd zouden worden. Evenmin maken zij in hoofde van hun zoon een concrete vrees aannemelijk waar zij wijzen op de algemene, gevaarlijke situatie in El Salvador.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijven.

In voorliggend verzoekschrift slagen de verzoekende partijen er niet in om voormelde motieven uit de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. In wezen blijven zij slechts steken in het louter volharden in hun ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissingen vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissingen kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissingen, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar de verzoekende partijen aanvoeren dat de commissaris-generaal met een westerse bril hun verzoek om internationale bescherming heeft beoordeeld en geen rekening heeft gehouden met de culturele context, laten zij na te duiden welke culturele context volgens hen niet of onvoldoende in rekening zou zijn genomen. Waar in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat de aangehaalde incidenten van lokale aard zijn, blijkt uit een lezing van de bestreden beslissingen dat hiermee wordt bedoeld dat deze incidenten zich binnen een geografisch beperkt gebied (wijk) afspeelden, hetgeen de ernst ervan ondermijnt. De verzoekende partijen voeren aan dat het geheel van de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten aantoont dat er ten aanzien van hen doodsb bedreigingen werden geuit en ertoe heeft geleid dat zij hun land dienden te ontvluchten. De aangehaalde incidenten dienen weliswaar in hun geheel te worden beoordeeld, doch dit neemt niet weg dat ieder incident ook op zichzelf dient te worden bekeken en dat rekening moet worden gehouden met de actualiteit ervan. Het loutere feit dat de verzoekende partijen verschillende incidenten aanhalen die op zichzelf niet als dermate zwaarwichtig kunnen worden beschouwd, betekent immers niet dat het geheel van deze incidenten wel als dermate zwaarwichtig en/of actueel moet worden beschouwd dat zij heden nood zouden hebben aan internationale bescherming. Te dezen dient ook gewezen op het tijdsverloop tussen de aangehaalde incidenten, waaruit blijkt dat het niet gaat om incidenten die zich allemaal kort na elkaar hebben voorgedaan. Integendeel, de eerste incidenten situeerden zich in 2009, terwijl de laatste incidenten zich in 2019 zouden hebben voorgedaan. Als zodanig kan, ook indien het geheel van alle aangehaalde incidenten in rekening wordt gebracht, slechts worden vastgesteld dat deze aangehaalde incidenten niet als dermate zwaarwichtig en/of actueel kunnen worden beschouwd dat hieruit een nood aan internationale bescherming blijkt.

Verder stellen de verzoekende partijen dat zij het gedrag van hun belagers niet kunnen verklaren en dat deze naar hun eigen zin handelen en op een onverwachte manier tewerk gaan. Dat de bendes in El Salvador voor chaos zorgen, betekent evenwel niet dat geenszins kan worden verwacht dat hun handelen enige mate van logische redelijkheid vertoont. In de bestreden beslissingen toont de commissaris-generaal terecht aan dat zulks *in casu* niet het geval is. Geenszins wordt hierbij gesteld dat de verzoekende partijen verantwoordelijk zouden zijn voor het gedrag van hun belagers, doch afgaand op hun verklaringen en de door hen geschetste context en rekening houdend met de algemene situatie in El Salvador, zoals die blijkt uit de beschikbare landeninformatie (zie *supra*), dient vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat de bendeleden wel eerste verzoekende partij zouden viseren en niet de tweede verzoekende partij en haar moeder, dat pas een onderzoek naar hen zou worden aangevangen drie jaar nadat zij naar de wijk verhuisden en dat zij na de bedreigingen nog tien maanden in hetzelfde huis bleven wonen zonder dat er nog iets gebeurde. Waar de verzoekende partijen citeren uit de notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoekende partij inzake de territoriumstrijd tussen de bendes hun wijk, komen zij niet verder dan het herhalen van de eerdere verklaringen van tweede verzoekende partij, hetgeen op zich evenwel geen ander licht werpt op de motieven in de bestreden beslissingen dienaangaande. Wat betreft de voorzorgsmaatregelen blijkt uit de bestreden beslissingen dat de verklaring van eerste verzoekende partij dat zij niet meer buitenkwamen in het donker, bezwaarlijk als een geloofwaardige voorzorgsmaatregel kan worden beschouwd aangezien de bendeleden hen wisten wonen. De verzoekende partijen en de moeder van tweede verzoekende partij vermeldde verder geen andere voorzorgsmaatregelen. Aldus is het wel degelijk onaannemelijk dat zij probleemloos nog gedurende tien maanden in hetzelfde huis zouden blijven wonen nadat eerste verzoekende partij zou zijn bedreigd.

Waar de verzoekende partijen erop wijzen dat zij behoren tot de groep van kleine handelaars die renta moeten betalen, herhaalt de Raad dat een loutere verwijzing naar een risicoprofiel niet volstaat en dat de verzoekende partijen concreet aannemelijk dienen te maken dat zij persoonlijk werden gevisieerd. De verzoekende partijen blijven hier evenwel in gebreke, zoals blijkt uit voormelde motieven uit de bestreden beslissingen. Betreffende de renta wordt opgemerkt dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud geenszins blijkt dat zij ooit renta hebben moeten betalen omwille van handelsactiviteiten. Eerste verzoekende partij werkte sinds 2017 voor het bedrijf van haar vader, en de tweede verzoekende partij werkte voor hetzelfde bedrijf sinds maart 2014. Uit hun verklaringen blijkt niet dat zij ooit benaderd werden

om renta te betalen. In zoverre zij verwijzen naar de renta die de moeder van de tweede verzoekende partij diende te betalen om toegang te krijgen tot twee specifieke markten, laten verzoekers na uiteen te zetten waarom zij ten gevolge hiervan vervolgd werden in El Salvador of een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet hebben. De Raad herhaalt dan ook dat het risico *in concreto* moet worden aangetoond en dat bijgevolg van verzoekers mag worden verwacht dat zij concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aanreiken die een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hunnen hoofde concreet aannemelijk maken. Het is onvoldoende om naar een mogelijk risicoprofiel van een familielid te verwijzen. Daarenboven werden bij arrest van 30 september 2022 met nummer 278 197 zowel de erkenning van de vluchtelingenstatus als de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van haar (schoon)moeder geweigerd.

Waar de verzoekende partijen wijzen op de moord op een oom en klachten die zij zouden hebben ingediend, kan niet worden ingezien waar zij het over hebben. Zij vermeldten nooit de moord op een oom en/of klachten die zij in dit verband zouden hebben ingediend. Evenmin verduidelijken de verzoekende partijen in hun verzoekschrift op welke wijze deze elementen verband houden met hun vluchtrelaas. Dit klemmt des te meer daar zij hierbij ook een naam vermelden die noch in hun dossier, noch in het dossier van de moeder van tweede verzoekende partij voorkomt, C.G. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan deze *post factum* aangehaalde beweringen.

Waar de verzoekende partijen aanvoeren dat eerste verzoekende partij en haar zoon een risico lopen om door de bendes te worden gerekruteerd, dient erop gewezen dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de bendes, in de wijken die onder hun controle staan, kinderen en minderjarige jongeren gebruiken voor hun criminele activiteiten (zoals op de uitkijk staan als *poste*), waarbij een vraag tot 'samenwerking' of het verlenen van diensten kan uitmonden in rekrutering. Evenwel, niet alle kinderen en jongeren, afkomstig uit wijken die onder controle staan van een bende, lopen een even groot risico om in het vizier te komen van bendes. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat het risico afhankelijk is van het profiel van de jongeren, in de zin dat de bendes voornamelijk kwetsbare jongeren in moeilijk socio-economische situaties viseren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat rekrutering door bendes in El Salvador veelal is ingegeven door persoonlijke kenmerken zoals armoede, lage scholingsgraad, jeugdige leeftijd of de veiligheid van henzelf en hun families. *In casu* voldoet het profiel van eerste verzoekende partij en haar zoon niet aan de hierboven geschetste kenmerken van jongeren die doorgaans in het vizier komen van bendes voor samenwerking, dienstverlening en rekrutering. Uit de verklaringen van de verzoekende partijen en van de moeder van tweede verzoekende partij blijkt niet dat zij in armoede leefden of dat zij laaggeschoold zijn, integendeel. Noch de verzoekende partijen, noch de moeder van tweede verzoekende partij maken concreet aannemelijk dat er verder concrete aanwijzingen zijn dat eerste verzoekende partij en/of haar zoon (al dan niet gedwongen) zouden worden gerekruteerd door een bende in El Salvador. Uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die eerste verzoekende partij in 2019 zou hebben gekend met benedeleden. Verder blijkt uit geen van hun verklaringen dat er ooit aanstalten zijn gemaakt om de zoon van de verzoekende partijen te rekruteren. De verzoekende partijen komen dienaangaande niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie die echter geen betrekking heeft op hun individuele, persoonlijke situatie en/of die van hun zoon. Verder kan niet worden vastgesteld dat er concrete elementen zijn waaruit zou kunnen blijken dat eerste verzoekende partij en/of haar zoon ingeval van terugkeer naar El Salvador alsnog zouden worden gerekruteerd door benedeleden. Zij komen in hun verzoekschrift dienaangaande niet verder dan te verwijzen naar algemene informatie, waarmee zij er echter niet in slagen concreet aan te tonen dat er in hoofde van eerste verzoekende partij en/of haar zoon een gegronde vrees voor of een reëel risico op rekrutering door benedeleden zou bestaan.

Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in hun nadeel in de bestreden beslissingen zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen.

Waar de verzoekende partijen verwijzen naar en citeren uit verschillende rapporten, dient vastgesteld dat dit louter algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op hun persoonlijke, individuele situatie en die als zodanig niet volstaat om alsnog concreet aannemelijk te maken dat zij heden nood hebben aan internationale bescherming.

Voor het overige komen de verzoekende partijen in hun verzoekschrift niet verder dan het herhalen van en volharden in hun eerdere verklaringen, het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-

generaal en het opwerpen van blote beweringen, zonder op dienstige wijze de voormelde motieven uit de bestreden beslissingen *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partijen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoekende partijen.

7.5. In zoverre de verzoekende partijen aanvoeren dat zij bij terugkeer naar El Salvador een risico lopen om door bendes te worden gevisieerd omwille van hun verblijf in het buitenland, dient gewezen op het volgende.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021 (hierna: COI Focus 13 juli 2021), kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven (zie COI focus 13 juli 2021, p. 17 e.v.).

Verschillende bronnen geven aan dat een verblijf in het buitenland op zich geen veiligheidsrisico inhoudt bij terugkeer maar dat een eventueel risico bij terugkeer eerder afhankelijk is van de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek uit El Salvador (COI Focus 13 juli 2021, p. 25). Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds persoonlijk bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador, enerzijds, en de andere terugkeerders, anderzijds.

Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, waarnaar de verzoekende partijen verwijzen en dat handelt over de situatie van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft een duidelijk verband kunnen vaststellen tussen het geweld bij terugkeer en de redenen van de oorspronkelijke vlucht uit El Salvador (p. 2). Het rapport bespreekt dan ook voornamelijk voorbeelden van personen die naar de Verenigde Staten waren gevlucht voor bende geweld en die reeds voor hun vertrek persoonlijk werden gevisieerd door de bendes. Uit dit rapport blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer (p. 29 e.v.; COI Focus 13 juli 2021, p. 18).

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van persoonlijke bende gerelateerde problemen een risicoverhogende en -verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “*certain returnees from abroad*” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “*depending on the particular circumstances of their case*” (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. De verzoekende partijen slagen hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn de beweerde problemen van de verzoekende partijen met leden van de bendes niet geloofwaardig en/of niet langer actueel of zwaarwichtig genoeg om voor internationale bescherming in aanmerking te komen. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat zij voor hun vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier zijn gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stonden van bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partijen El Salvador verlieten omwille van bendegerelateerde problemen in hun hoofde, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem een risico zouden lopen om opnieuw te worden gevisieerd door bendeleden, laat staan dat hun vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Het feit dat zij een periode in het buitenland hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat de verzoekende partijen bij terugkeer te maken zouden kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico op afpersing waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld. In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat het verblijf van de verzoekende partijen in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven of omdat zij als terugkeerders meer zichtbaar zouden zijn omwille van uiterlijke kenmerken of omdat zij bepaalde gewoontes of een accent zouden hebben overgenomen. Evenmin blijkt dat de verzoekende partijen zo lang in België hebben verbleven dat zij niet meer bekend zouden zijn met ongeschreven regels. Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zouden kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van de verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen (RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst te bereiken om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat de verzoekende partijen bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zullen worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu hun beweerde problemen niet geloofwaardig en/of niet langer actueel of voldoende zwaarwichtig worden geacht.

Het geheel van hun individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat de verzoekende partijen nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

7.6. Hoewel de subjectieve vrees van de verzoekende partijen moet worden beoordeeld met inachtneming van de objectieve omstandigheden in het land van herkomst, doet dit geen afbreuk aan het feit dat de verzoekende partijen hun persoonlijke vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk moeten maken. De verzoekende partijen blijven hiertoe, gelet op hetgeen voorafgaat, evenwel in gebreke. Zij tonen met de loutere verwijzing naar de situatie in hun land van herkomst niet aan dat zij voldoen aan de voorwaarden om de toepassing van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet te genieten. Uit niets blijkt bovendien dat zij niet in staat zouden zijn om in het kader van hun verzoek om internationale bescherming coherente, consistente en aannemelijke verklaringen af te leggen met betrekking tot de redenen waarom zij hun land van herkomst zouden hebben verlaten. Een theoretische toelichting over het “voordeel van de twijfel”, die niet is toegespitst op de thans voorliggende elementen, kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen.

7.7. Nu aan de voorgehouden problemen met bendeleden geen geloof kan worden gehecht, dan wel dient te worden vastgesteld dat deze problemen niet langer actueel of onvoldoende zwaarwichtig zijn, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij vallen onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, laat staan dat zij om deze reden een gegronde vrees hebben of een reëel risico lopen. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich dan ook niet langer op.

De verzoekende partijen brengen geen andere specifieke en individuele elementen aan die een nood aan bescherming aannemelijk maken.

7.8. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor de verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die in het rechtsplegingsdossier ter beschikking wordt gesteld, wordt niet betwist dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waar de bendes zich schuldig aan maken wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 4 juli 2022. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 4 juli 2022, p. 9-15). Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Op 7 maart 2022 werd door de Salvadoraanse autoriteiten de noodtoestand uitgeroepen. In het kader hiervan wordt melding gemaakt van het op grote schaal arresteren en vasthouden van personen die ervan worden beschuldigd een band te hebben met de bendes. Hierbij is echter ook sprake van willekeurige arrestaties van onschuldige burgers, alsook van mishandelingen, mensenrechtenschendingen en extra-juridische arrestaties (COI Focus 4 juli 2022, p. 14). Hoewel er sprake is van een groeiende onzekerheid over de verdere evolutie, zijn er echter geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat ingevolge het uitroepen van de noodtoestand door de Salvadoraanse autoriteiten er alsnog sprake is van een situatie

waarbij het geweld in El Salvador willekeurig van aard is. Hoewel de Salvadoraanse autoriteiten ook onschuldige burgers arresteren, blijkt uit de informatie dat in slechts tien procent van de gevallen geen link met de bendes aanwezig zou zijn (COI Focus 4 juli 2022, p. 14). Aldus dient vastgesteld te worden dat de Salvadoraanse autoriteiten nog steeds voornamelijk burgers met een duidelijk profiel viseren. De informatie die de verzoekende partijen bijbrengen ligt in dezelfde lijn als de voorgaande analyse.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Dat er extreem geweld wordt gebruikt, betekent evenmin dat het geweld willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld.

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in het geval van de verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werden gemaakt.

Voor het overige brengen de verzoekende partijen geen afdoende concrete, objectieve informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de voorgaande appreciatie kunnen ombuigen. De informatie die de verzoekende partijen bijbrengen in hun verzoekschrift ligt immers in dezelfde lijn als de door de verwerende partij bijgebrachte informatie. Er blijkt immers tevens uit dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is, doch dat dit geweld voornamelijk doelgericht van aard is en dus niet willekeurig.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen werden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Ook kan de schending van het redelijkheidsbeginsel niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partijen niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS